

Ιδιωτική πρωτοβουλία σε χώρο δημοτικό

ΚΑΛΗ η πρωτοβουλία του δήμου της Αθήνας να παραχωρήσει το χώρο του παλιού Βρεφοκομείου στη «Μέδουσα», την γκαλερί που για τα 10 της χρόνια οργάνωσε μια έκθεση εκεί. Αν και βραχύβια η παρουσίαση έργων των 16 εκ των συνεργατών της γκαλερί, στη Δημοτική Πινακοθήκη, ωστόσο είναι η πιο ενδεικτική ομαδική παρουσίαση καλλιτεχνών που έχουμε δει τα τελευταία χρόνια.

Ενδεικτική ως προς το πνεύμα, τις τάσεις και τις εκδοχές της ελληνικής τέχνης του τέλους του δεύτερου μισού του αιώνα μας και της φυσιογνωμίας της που αν και δεν είναι ακριβής και συγκεκριμένη - ευτυχώς - υπάρχει και διαγράφεται έξω από τα καθορισμένα πλαίσια.

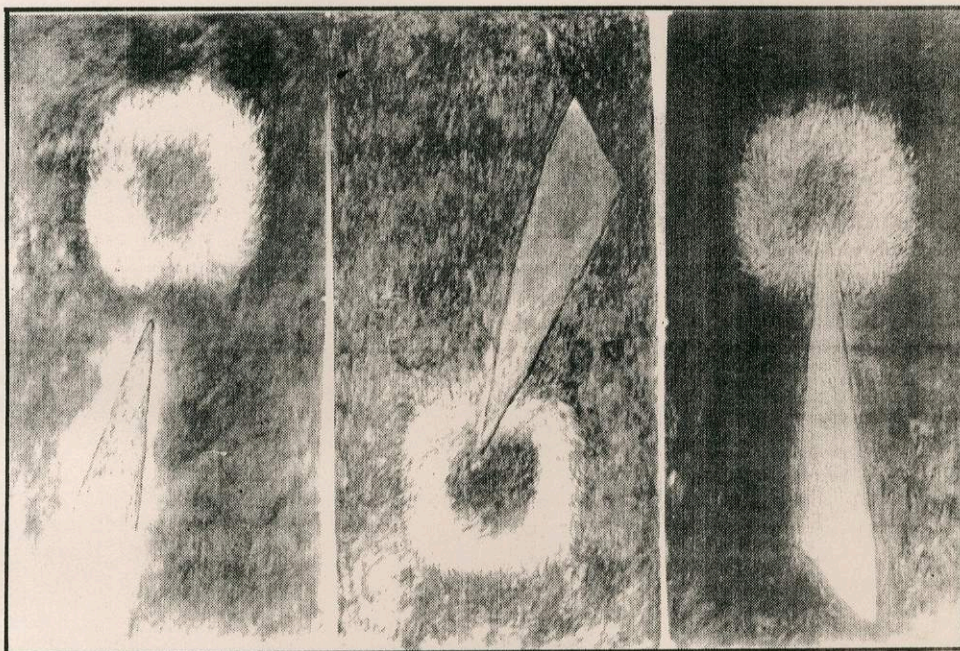
Ο κρατικός, ο δημοτικός κι ο όποιος άλλος εκπορευόμενος «άνωθεν» παρεμβατισμός, όχι μόνο δεν αναδεικνύει την ασαφή έτσι κι αλλιώς φυσιογνωμία της τέχνης, αλλά αντίθετα τη φαλκιδεύει, και όχι πάντα από πρόθεση.

Ακριβώς λοιπόν, επειδή παραχωρήθηκε ο χώρος σε μια ιδιωτική γκαλερί, που όπως απέδειξε στα 10 χρόνια της δραστηριότητάς της έχει κάνει μια σοβαρή δουλειά, η συνήθως «μίζερη» Δημοτική Πινακοθήκη μεταβλήθηκε σ' ένα μικρό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Γιατί τα γράφουμε όλ' αυτά; Επειδή είναι μια καλή ευκαιρία να πούμε πως το κράτος ή ο δήμος καλό είναι να συνεργαστούν με την «ιδιωτική πρωτοβουλία», που στην τέχνη κυρίως είναι η κινητήρια δύναμη.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟ επίσης είναι το μήνυμα που φτάνει, πως το υπουργείο Πολιτισμού αποφάσισε να συνεργαστεί με το Σύλλογο των Γκαλερί, για την οργάνωση κάποιων εκθέσεων.

Καιρός να παρακάμψουμε τις όποιες ξεπερασμένες «φοβίες» για την ενίσχυση του εμπορίου της τέχνης και των τρομερών ιδιοκτητών γκαλερί που εκμεταλλεύονται τους καλλιτέχνες. Καιρός να κατα-

Τρίπτυχο της Λήδας Παπακωνσταντίνου

«Το προπατορικό αμάρτημα». Έργο της Μαρίας Στραπατσάκη, από την έκθεση της γκαλερί «Μέδουσα» στη Δημοτική Πινακοθήκη

λάβουμε πως ό,τι κι αν έγινε σ' αυτό τον τόπο στον τομέα των εικαστικών, από τους γκαλερίστες κατορθώθηκε, και όχι από το κράτος. Μήπως η προσπάθεια της γκαλερί «Μέδουσα» να δείξει την έκθεση και στο εξωτερικό, θα

πρεπε να ενισχυθεί από το δήμο ή το ΥΠΠΟ;

Μήπως ο χώρος της Δημοτικής Πινακοθήκης θα πρεπε να παραχωρηθεί και σε άλλους γκαλερίστες, ώστε να τονωθεί μ' έναν τρόπο πιο ουσιαστικό; Μήπως, τέλος, θα

πρεπε ο δήμος, συνεργαζόμενος με τις γκαλερί, να φροντίσει για το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης, το οποίο το ΥΠΠΟ έχει ως φαίνεται ξεχάσει ότι είναι αναγκαίοτητα; Σκόρπιες σκέψεις που διατυπώνουμε, έτσι σκόρπια, με αφορμή την έκθεση της «Μέδουσας».

Κατά τα άλλα, στην «ώρα» παρουσίασε τη δουλειά της η νέα ζωγράφος Άννα Μαρία Τσακαλή, πρόσμιξη ευαισθησίας και επιμονής στη ζωγραφική που προορίζεται να δώσει καρπούς, ενώ ο Νίκος Στέφος, στον ίδιο χώρο, εμφανίζεται με μια συγκινητική δουλειά σε μολύβι, χρώμα και ξύλο.

ΤΕΛΟΣ, στεκόμαστε στην ταρινή παρουσία της Λήδας Παπακωνσταντίνου στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης της Ιεάννας Τούντα. Με ζωγραφική και γλυπτά σε πλήρη αλληλουχία μεταξύ τους, η Παπακωνσταντίνου - ερευνά το σώμα - χώρο, με έργα που δίνουν την αίσθηση επιτύμβιου, κυρίως στη γλυπτική τους εκδοχή.